

230402 Preek met Jodium!! – Intrede Bergen op Zoom

Bijbellezingen: Lucas 4:20-30, 2 Tim 3:16- 4:5, tekst: 2 Tim 4: 2, 3.

Preek met Jodium!!

Preek met Jodium!

Ik zie mezelf nog staan. Mijn knieën vol bloed. Weer was ik gevallen. Alsof het geen pijn genoeg deed, pakte mijn moeder een flesje Jodium. ‘Kusje d’r op’ leek me heel wat beter. Nee, de wond moest ontsmet, vond mijn moeder. Ik voelde alleen de stekende pijn; mijn moeder wist wat nodig was voor herstel. Mijn moeder hield van mij.

Ook Paulus ziet zichzelf staan. Hij heeft niet lang te leven. Hij weet ook dat zijn bijzondere roeping daarmee ophoudt. Hij wijst geen opvolger aan, maar zet Timotheüs op het spoor van de doorgaande verkondiging van het evangelie. De enige weg tot herstel van de relatie tussen God en mens. God houdt van mensen.

Een doorgaande verkondiging van die liefde. Dus schrijft Paulus hier een testament voor ieder die het evangelie namens Jezus Christus verkondigt. Dat evangelie ligt besloten in het oude Testament; is beschreven in de evangeliën en uitgewerkt in de rest van het nieuwe testament. Dat evangelie moet steeds opnieuw verteld. Waarom?

In het vorige hoofdstuk schrijft Paulus dat ieder Schriftwoord is geïnspireerd door God om te onderrichten, om te weerleggen en om op te voeden. De tekst van vanmiddag zegt ons dan: *verkondig de boodschap, blij aandringen, of het nu uitkomt of niet, wijs terecht, straf en vermaan met alle geduld die het onderricht geeft*. Kortweg Paulus roept mij en alle andere predikers op het Woord te verkondigen.

Aandringen, gelegen of ongelegen. Dat is niet zoals de communicatiewetenschappers het leren. Ook de communicatiedeskundigen in de tijd van Paulus wisten: vermijd het verkeerde moment. Zoek de juiste gelegenheid. Dan heb je de grootste kans dat het publiek je welwillend aanhoort. Je hun oor leent.

Maar met het evangelie is het anders. Die boodschap is urgent. Die mag niet wachten op het meest geschikte moment. Nee, verkondig het te pas en te onpas. Bij wie moet er zo aangedrongen worden? Bij ons, bij u en mij. Al zijn we soms niet blij met het evangelie. Al zitten we niet te wachten op schurende woorden. De Geest leert ons hier dat de Woorden weldegelijk mogen schuren. Dat ze ook gesproken moeten worden als het de hoorder niet uitkomt. Misschien wel: juist dan.

Vergelijk het maar met Jezus, die vaak de menigte die naar hem waren komen luisteren ,tegen de haren in strijkt. De Joden waren gericht op de situatie waarin zij leefden. De bezetting, de economische tegenwind. Ze hadden helemaal geen oog hadden voor het Koninkrijk van Jezus. Als voorbeeld hebben we het gedeelte uit Lucas gelezen. Jezus ging *naar zijn gewoonte* naar de synagoge op de sabbat. Alleen dat al doet een appél op ons om ook in het simpele trouw te blijven. Blijf maar naar je gewoonte naar de kerk toe komen. ‘Blijf op de plaats waar God je gezaaid heeft, om daar tot bloei te komen’, was afgelopen week in een podcast te horen.

Jezus leest in die synagoge een gedeelte uit Jesaja en vertelt dat dat woord uitgekomen is. Een oorstrelende boodschap. *Goodfeeling* wellicht. Allen stemden in, allen waren verwonderd. Als je dat bereikt heb, kun je toch maar het beste amen zeggen. En dan een mooi opwekkingslied er achteraan.

Jezus hoort de mensen fluisteren: 'is dit niet Jezus, van die timmerman, van die Jozef.' Het lijkt wel of de mensen Jezus' kracht voor zichzelf wilden opeisen. Dat ze van hem de wonderdokter uit Nazaret wilde maken. Zodat iedereen zou weten dat er toch iets goed uit Nazaret kan komen!

Dat laat Jezus niet gebeuren. Liever polariseren, dan de leugen laten regeren. Hij is geen reclamebord voor Nazaret. Hij is redder van de hele wereld. Zijn uitleg van het Oude testament laat dat haarfijn en messcherp zien: in de tijd van Elisa was er veel ongeloof in Israël. Ja zegt Jezus: 'Er waren er veel melaats in de tijd van Naäman, maar God genas geen Israëliet, maar een Syriër'. Hetzelfde tijdens de grote hongersnood in Israël in de tijd van Elia. Hij werd naar een buitenlandse weduwe gestuurd en niet naar één van zijn volksgenoten. Het is goed te beseffen dat de rampen die in de genoemde tijden Israël overkwamen, rampen waren die God bij Mozes al voorgezegd had. Als jullie niet doen wat ik vraag..... zegen op gehoorzaamheid; vloek op ontrouw.

De stemming slaat om. De hoorders in de synagoge wilden niet aan hun eigen ongeloof ontdekt worden. Jezus' preek oogst verzet. Nu hij hun ongeloof bloot heeft gelegd, willen ze van hem af. Hij heeft zijn eigen doodsvonnissen uitgesproken!

Als Jezus niet meer geweest was, dan de zoon van de timmerman van Nazaret, was Hij in het ravijn gegooid. Maar Hij is meer, en de woedende, moordlustige menigte laat hem gaan. Waarschijnlijk met lede ogen.

Als navolger, als vertolker van Jezus, deel je in de weerstand tegen hem. Paulus wil Timoteus en ieder die in dat voetspoor gaan, wapenen. Als wij opgeroepen worden het zout van de aarde te zijn, gaat dat niet alleen om het smakelijk maken, maar ook om de bijtende, zuiverende werking van zout. Ja het doet zeer, zout in de wond. Dat vinden de bacteriën die de wond als invalspoort voor het lichaam gebruiken ook. Goede verkondiging reinigt en houdt het lichaam van Christus gezond. Net als de Jodium van mijn moeder.

Gemeente, ik heb van jullie een beroep gehad. In de beroepingsbrief stond een prachtige zin: 'als je van mening bent dat Jezus Christus je zelf roept tot deze taak'. Jullie hebben mij beroepen namens Jezus Christus, zeg je eigenlijk met zo'n brief. Dat maakt de taak waar wij vandaag samen aan beginnen ook zo bijzonder. Hij is de Heer van de kerk. Hij is de Heer van deze gemeente. Hij is mijn Heer. In de handoplegging van eerder vanmiddag is het de Heer zelf die mij zijn hand heeft opgelegd.

Voel je dan ook hoe dichtbij die woorden uit Timoteus komen? Verkondig de Waarheid, blijf aandringen, of het nu uitkomt of niet, wijs terecht, straf en vermaan met alle geduld die het onderricht geeft. Daar mag u mij dus aan houden. Tegelijk: het gaat niet om het schuren op zichzelf. Het gaat om het effect: verkondiging is gericht op herstel en behoud. Het bemoedigt. Het ademt liefde.

Dat is wat anders dan zoete broodjes: vers 3 'er komt een tijd dat de mensen de heilzame leer niet meer verdragen, maar leraren om zich heen verzamelen die aan hun verlangens vast houden'. 'Nee jongen we doen geen Jodium op de wond, maar gewoon een kusje.'... Wie de christelijke literatuur bijhoudt en wie de razendsnelle ontwikkelingen in de kerk bijhoudt, herkent iets van die houding in onze kerken. Ik zeg niet, dat het alleen maar foute ontwikkelingen zijn, maar er is veel ontzield. Vraagt iemand zich nog af als hij of zij een keuze maakt, wat God er van vindt?

Een pijnlijke vraag. Maar ook een vraag die insteekt bij het punt uit de brief aan Timoteus; zijn wij niet in een tijd beland waarin onze eigen verlangens boven de Waarheid uitgaan? Waarin we Jezus woorden geweldig vinden, maar ons er niet meer aan willen binden?

In dit tijdsgewricht ben ik uw predikant. Gebonden aan het nooit gebroken Woord. Dat wil ik brengen, ook als het schuurt. Want bij verkondigen hoort ook geduldig vermanen, terecht wijzen. U mag van mij verwachten dat ik dat doe. Biddend en invoelend. Bemoedigend en troostend. En als het schuurt, denk dan even aan het flesje Jodium van mijn moeder,

Amen